Squaw-manden

En roman om ære, opofrelse og kærlighed ved den amerikanske grænse

af Julie Opp Faversham og Edwin Milton Royle

Ophavsret

Squaw-manden

© 2026 Library of Alexandria.

Alle rettigheder forbeholdes.

Ophavsretten til det originale redaktionelle materiale, revisionerne, tilrettelæggelsen og designet, der er udarbejdet til denne udgave, tilhører Library of Alexandria. Ingen del af disse beskyttede elementer må gengives, lagres i et søgesystem eller overføres i nogen form eller på nogen måde uden forudgående skriftlig tilladelse fra Library of Alexandria, medmindre gældende lovgivning tillader det.

Udgivet af Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Indholdsfortegnelse

Indledning....2
Tilegnelse....5
Hjem....6
Kapitel 1....7
Kapitel 2....16
Kapitel 3....24
Kapitel 4....33
Kapitel 5....39
Kapitel 6....43
Kapitel 7....50
Kapitel 8....61
Kapitel 9....72
Kapitel 10....80
Kapitel 11....87
Kapitel 12....97
Kapitel 13....104
Kapitel 14....108
Kapitel 15....121
Kapitel 16....135
Kapitel 17....144
Kapitel 18....151
Kapitel 19....155

Kapitel 20.....163
Kapitel 21.....168
Kapitel 22.....174
Kapitel 23.....181
Kapitel 24.....188
Kapitel 25.....195
Kapitel 26.....202
Kapitel 27.....209
Kapitel 28.....212

FORORD
BESKED TIL LÆSEREN

Genopbygningen af menneskehedens største bibliotek

For tusinder af år siden var Library of Alexandria centrum for global viden — et fristed, hvor visdommen fra enhver kendt civilisation blev samlet og delt frit.

Og så gik det tabt.

Nu genopbygger vi det — og du er inviteret til at være med.

Hos Library of Alexandria har vi sat os for at gøre hver eneste bog tilgængelig for alle mennesker på jorden — ikke kun på tryk, men på alle sprog, i alle formater og for alle læsere.

Sådan gør vi:

- **Luksusudgaver på tryk til den faktiske trykpris** - Bestil enhver bog som en paperback i høj kvalitet, en elegant indbundet udgave eller et imponerende boksæt — og betal kun, hvad det koster at trykke den. Ingen pristillæg. Ingen mellemled.
- **Ubegrænset adgang til de største værker** - Nyd tusindvis af tidløse klassikere — fra Platon over Shakespeare til Tolstoj — i smukke, moderne e-bogs- og lydbogsudgaver. Læs og lyt uden begrænsninger — for alle læsere, overalt.
- **Moderne oversættelser til alle sprog og dialekter** - Vi nytænker klassikerne i et klart og tilgængeligt sprog — og oversætter dem til alle tænkelige dialekter. Alle fortjener at forstå menneskehedens største idéer.

Når du besøger **LibraryofAlexandria.com** , får du ikke blot adgang til bøger — du bliver en del af en global bevægelse, der vil genoprette, bevare og dele civilisationens visdom.

Bliv en del af fællesskabet i dag på LibraryofAlexandria.com

Sammen sørger vi for, at lyset fra menneskelig visdom aldrig slukkes igen.

Med taknemmelighed,

Holdet bag Det Moderne Bibliotek i Alexandria

Besøg:
www.libraryofalexandria.com
Eller scan koden nedenfor:

Indledning

Squaw-manden begyndte som teaterstykke og blev en af sin tids mest berømte westernfortællinger. Edwin Milton Royles drama om en engelsk aristokrat, der forlader sit hjemland og skaber sig et liv ved den amerikanske grænse, nåede Broadway i 1905 med William Faversham i hovedrollen. Cecil B. DeMilles filmatisering fra 1914 beskrives ofte som den første spillefilm optaget i Hollywood, og den var med til at sætte den søvnige californiske by på den nye filmindustris landkort.

DeMille vendte tilbage til historien to gange mere, i 1918 og 1931. Men bogen, du har i hænderne, er noget andet end teaterstykket: en romanversion skrevet af Julie Opp Faversham, skuespillerinden, der var gift med stykkets stjerne, i samarbejde med Royle, dramatikeren selv.

Den historie giver romanen en særlig charme. Den begynder ikke på prærien, men i Surreys grønne bakker, i et stort engelsk hus, og den tager sig god tid til at skildre menneskene, der bor der. En western er en fortælling, som læseren forventer begynder med støv og heste. Denne begynder med stearinlys, egetræspaneler og en familie, der har meget høje tanker om sig selv.

Et teaterstykke bliver til en roman

Edwin Milton Royle var en amerikansk dramatiker og skuespiller, og teaterudgaven af denne historie var hans mest kendte værk. Royle blev født i Missouri i 1862 og voksede op i Salt Lake City i Utah, hvilket gav ham et indgående kendskab til Det amerikanske Vesten. Han studerede på Princeton og skrev og spillede senere for scenen. Hans hustru, skuespillerinden Selena Fetter Royle, optrådte også i hans stykker. Julie Opp Faversham blev født i New York og fik en karriere på scenen i England og Amerika. Hun var skuespillerinde, og hendes

uddannelse i gestik, tale og scenisk komposition passer til en roman, der i så høj grad bygger på entréer og replikskifter.

Hun giftede sig med William Faversham i 1902, og parret arbejdede sammen i teatret i mange år. Stykket gav hendes mand en af de mest afgørende roller i hans karriere. Romanen er tilegnet hendes mand, William Faversham, hvis optræden havde gjort stykket til en succes. Bag bogen står altså en familie, der arbejdede i teatret, og det mærkes i skrivestilen. Scenerne er bygget op omkring entréer, udgange, blikke og spændingsøjeblikke. Personerne tegnes hurtigt og tydeligt, og et rum beskrives, som en scenograf kunne have gjort det.

En romanforfatter, der bearbejder et teaterstykke, må give læseren det, som publikum engang så og hørte. Her betyder det, at læseren får vist, hvordan et hus ser ud, hvordan en person bærer sig, og hvordan en familie taler, når der er gæster til stede. Resultatet er en bog, der føles som et teaterstykke i ordets bedste betydning: levende, direkte og let at se for sig.

Tidsperioden har også betydning. Historien foregår i årene, hvor det britiske imperium strakte sig til Indien, hvor en arveordning kunne sikre familiens godser til den mandlige arving, og hvor en yngre slægtning kunne føle sig som gæst i sin egen families hus. Disse regler former alt i de første kapitler. Gaslysenes og hestevognenes tid satte også sit præg på omgangsformerne. Unge mennesker deltog i baller, der blev holdt for fæstebønderne, rejser foregik via jernbanestationer som Paddington, og et regiment kunne tage en søn hjemmefra i årevis.

Forfatterens læsere kendte disse skikke godt, så bogen standser ikke op for at forklare dem. Nutidige læsere lægger måske mærke til, at bogens titel og nogle af dens formuleringer afspejler samtidens holdninger til oprindelige amerikanere, og romanen bør læses som et produkt af sin tid. Dens popularitet på scenen og lærredet fortæller os også, hvor stærkt publikum i begyndelsen af det tyvende århundrede blev draget af fortællinger om Det amerikanske Vesten og om en mand, der begynder forfra langt hjemmefra.

Jim Wynnegate forlader England

I centrum står Jim Wynnegate, en ung mand, der er vokset op i skyggen af sin ældre fætter Henry, den syvende jarl af Kerhill og familiens yndlingssøn. Historien begynder i England på den sidste dag, Jim skal tilbringe i familiens hjem, mens han gør sig klar til at rejse ud og begynde et nyt liv, og snart flytter den til London i foråret. Hvad skylder en mand en familie, der aldrig helt har regnet ham for en af sine egne, og hvad vil han blive til, når han ikke længere bor under dens tag?

Bogen flyder let, som en god populærroman fra sin tid. Kapitlerne er korte, 28 i alt, og sproget er enkelt, varmt og hurtigt til at vise følelser. De første sider er fulde af navne og titler, Lady Kerhill, sir Charles, jarlen Henry, men persongalleriet er mindre, end det først ser ud til, og historien holder fokus på nogle få mennesker. Følelserne vises åbent og uden skam. Forfatterne vil have læseren til at føle med personerne, og det gør de let.

Loyalitet og tilhørsforhold

Hold øje med den unge pige, der dukker op tidligt i bogen, et barn med et loyalt hjerte. Hvilken plads vil hun få i en historie, der synes at bevæge sig langt væk fra hende? Læg også mærke til, hvordan Jim beskrives: Han er betroet af alle, fra en hund til en højtstående officer, men næsten usynlig i sin egen familie. Kan den slags stille anstændighed føre en mand langt, eller gør den ham sårbar? Hvert kapitel er kort nok til at læse i ét stræk, og bogen begynder med en tilegnelse til William Faversham, et kort afsnit med titlen Hjem og derefter otteogtyve nummererede kapitler.

Den opbygning giver historien en rytme af små etaper, som hver slutter med et øjeblik, der lokker læseren videre. Og hvad vil en verden, der bygger på rang og arv, stille op med en mand, der må vurderes ud fra noget andet? Svaret ligger i, hvor langt Jim må rejse for at finde ud af, hvem han er.

Tilegnelse

Til
William Faversham

Hjem

Kapitel 1

Det var Jims sidste dag hjemme. Han stod midt i den duftende have og så de vestlige bakker i Surrey gløde i farver. Med et suk vendte han sig bort og gik hen til huset.

»Hvor er Diana?« råbte han, da han kom ind fra haven gennem bibliotekets franske vindue.

»Diana? Jeg håber sandelig, at hun har været i seng i en time,« svarede hans tante, Lady Elizabeth Kerhill. »Hun og Mabel gik med Bates for at se på udsmykningen og sagde så godnat. Du forventede vel ikke, at jeg ville lade børnene blive oppe til ballet?«

Mabel var Lady Kerhills datter; Diana Marjoribanks var en trettenårig pige, der var kommet på besøg hos hende.

»Stakkels små! De var så spændte hele dagen og fulgte efter mig rundt i våbenkammeret, mens jeg pakkede. De ville have mig til at overtale dig til at lade dem se ballet og lejernes velkomst til Henry i aften.«

Lady Kerhill hævede øjenbrynene i spørgende forbløffelse over for Jim, mens hun nervøst snoede kniplingerne på sin kjole. Med en utålmodig bevægelse afviste hun emnet. Hun var en høj, kantet kvinde med en profil som hovedet på en bronzemønt. Der var noget ørneagtigt over hende, og hendes venner sammenlignede hende med den berømte Sarah Churchill, den første hertuginde af Marlborough.

I aften viste hendes ansigt spor af anspændtheden fra bekymrede tanker, mens hun holdt øje med den store, udskårne egetræsdør, der førte ind til hallen. Jim vidste, hvor bestemt hans tante kunne være, og da hans ord blev mødt med tavshed, frygtede han, at det var nytteløst at presse på. Men børnenes længselsfulde ansigter ved teen i børneværelset, mens de bønfaldt ham om at spørge, om de måtte se løjerne, fik ham til at prøve én gang til.

»Du ved, tante, sir Charles tog Di med herhen, så hun kunne bo hos Mabel og se festlighederne og samtidig tage afsked med

mig. Så kunne du være så sød at lade Diana danse med mig én gang, lige når ballet begynder. Jeg kommer jo ikke til at se min lille legekammerat i lang tid.«

En lyd udenfor fangede lady Elizabeths opmærksomhed mere end Jims bønner. Han gik hen til hende i vinduesnichen og lagde forsigtigt en hånd på hendes skulder.

»Obersten telegraferede, at vi tager fra Paddington klokken ni i morgen tidlig, og Indien ligger langt væk, kære tante.«

»Vrøvl,« svarede lady Elizabeth og rejste sig fra det dybe vinduessæde. »Du er næsten tyve, og Diana er kun en baby – ikke sandt, Henry?« Hun så op og appellerede til den unge mand, der netop var trådt ind i biblioteket med en del støj.

»Hvem er en baby? Diana? Jamen, mor, hun er en lille heks, og jeg lovede, at jeg ville lade hende se illumineringerne klokken ti, så kunne gamle Burrow tage hende med i seng bagefter.«

Henry Wynnegate, den syvende jarl af Kerhill, sank ned i en stor bænk ved kaminen. Ballet blev holdt for fæsterne for at fejre hans hjemkomst efter fem år borte med sit regiment. Han var en høj, kraftigt bygget soldat på syvogtyve med Wynnegate-familiens berømte gode udseende, men det blev skæmmet af det rastløse udtryk i hans ret dybtliggende øjne og de dybe linjer omkring munden. Han forgudede sig selv; det viste sig i hvert eneste ansigtsudtryk og hver eneste handling.

Jim Wynnegate, hans fætter og søn af den afdøde jarls yngre bror, vendte sig fra vinduet, da Henry kom ind. Jim så yngre ud, end han var, men familieligheden var tydelig i hans ansigt. Hans gavmilde sind lyste ud af hans ærlige grå øjne, der indgød tillid hos alle, lige fra en køter til en højtstående officer. Han var højere end Henry og slank som et ungt træskud. Hans fine, følsomme mund blev afbalanceret af en stærk hage.

I det egetræspanelerede rum, næsten sort af alder, stod en stor families tre sidste efterkommere under stearinlys, der flakkede i tunge lysestager af messing. Jarlens bror, Dick Wynnegate, var stukket af med datteren af en fattig oberst. Nogle år senere blev han skudt, mens han gjorde tjeneste i Indien. Hans unge hustru levede lige længe nok til at bringe deres lille søn Jim hjem og

overlade ham til sin mands bror. Allerede da var Wynnegate-familiens formue begyndt at svinde ind, men den gamle jarl havde taget drengen til sig. Da han døde, betroede han Jim til sin hustru, så drengen kunne få del i deres formue sammen med deres søn Henry. Hans sidste ord var: »Vær god mod stakkels Dicks dreng.« Godserne var bundet ved fideikommis, så han kunne ikke træffe nogen foranstaltning for Jim. Men lady Kerhill havde på sin køligt retfærdige måde forsøgt at gøre Dicks dreng lykkelig.

Dybt i sit hjerte huskede Jim årene, der fulgte: den ældre drengs selviske herredømme og hans tantes blinde hengivenhed for sin søn, arvingen, der skulle føre Kerhill-slægtens gyldne lys videre. I grevinden af Kerhills angelsaksiske dyrkelse af familiens mandlige arving fandt alle de gamle traditioner og overbevisninger deres berettigelse. Hendes dreng – det mandlige barn, der var bestemt til at stå i spidsen for familien – besatte hende. Den lille, blomsterfine pige, der blev født kort før sin fars død, lærte snart at søge trøst hos fætter Jim, når hendes bror skødesløst knuste hendes små glæder og selvisk lagde planer og kæmpede for sin egen tilfredsstillelse.

Ved Henrys ord satte lady Kerhill kurs mod ham. Jim betragtede hende instinktivt.

»Selvfølgelig, hvis du vil hente Diana, bliver jeg glad,« sagde lady Kerhill.

Henry lænede sig mageligt tilbage i stolen. »Hvis jeg nu glemmer det, kan Jim huske det for mig – ikke sandt, Jim?«

Lady Kerhills ansigt blev alvorligt, da hun bøjede sig over Henrys stol og betragtede hans blussende ansigt. Hun så tegn på det, hun havde frygtet den sidste halve time.

»Åh, Henry, du har brudt dit løfte,« hviskede hun.

Den hensynsløse trods i Henrys mørke øjne, mens han utålmodigt skiftede stilling i stolen, var hans eneste svar. Så rejste han sig med et udbrud af knap skjult vrede. »Lad være med at plage mig, mor.«

Han svajede en smule, da han gik hen mod det åbne vindue. Da Jim vendte sig mod ham, skubbede han ham mut til side.

»Og lad være med at prædike for mig,« mumlede han, mens han satte kurs mod haven.

Jim greb ham hurtigt i skulderen. »Tag dig sammen, Henry. Klokken er otte, og folk er ved at samles i parken.«

Henry svarede med en snerren og forsvandt ind i træernes skygge.

Det brede vindue åbnede direkte ud mod en gammeldags have, der førte videre til den store park. Den sene juliskumring badede haven og parken i et sælsomt, overjordisk lys og forvandlede de langsomt svajende takstræer til spøgelser. Duften fra rosenbuskene, nattergalens sene kald på sin mage og det spøgelsesagtige solur, der stod vagt over det gamle sted, dannede en passende ramme om Maudsley Towers.

På en lav bakke hinsides parken kunne Jim se ruinerne af den berømte normanniske kirke. Yderst i haven, til højre, lå Fairies Corner. Det blev sagt, at markernes feer sov mellem træerne dér og lyttede til de børn, der havde mod til at besøge stedet i skumringen, og opfyldte deres ønsker. Jims tanker var travlt optaget denne aften; alle de gamle minder syntes at trække i hans hjertestrenge.

Han havde båret Diana Marjoribanks derhen, første gang hun besøgte Towers. Hun var seks, og han var tolv. Hun klamrede sig til ham og gemte ansigtet mod hans skulder, mens hendes lille krop var stiv af frygt, da de bevægede sig ind mellem de mørke træer. Han kunne stadig høre hendes bøn.

»Kære fe, vil du ikke nok gøre Henry venligere mod stakkels Jim, stakkels Mabel og stakkels mig!«

Allerede dengang havde Henry været Towers' lille tyran.

Og alligevel var det i aften som før Henrys ønske, der var hans mors lov. Ved hans første tilfældige opfordring indvilligede hun i at lade Diana komme til ham, selv om han højst sandsynligt ville glemme det længselsfulde barn i børneværelset – glemme sit løfte om at gøre hende glad, sådan som han så ofte havde glemt det, da han var dreng.

Jim kom til sig selv. Da han vendte sig mod Lady Elizabeth, så han et glimt af hende uden maske; en mors bitre skuffelse

tegnede sig i hver linje af hendes stolte ansigt. Han gik hen til hende, men lyden af vognhjul, der drejede ind i indkørslen, bekendtgjorde de første gæsters ankomst. Før Jim nåede at sige noget, blev dørene slået op for dem.

Lady Elizabeth så bønfaldende på Jim. Blikket sagde: »Hjælp Henry og mig!«

Ovenpå i den gamle bygnings højre fløj sad et højt, spinkelt barn på hug ved vinduet i børneværelset. Hun var krøbet ud af sin seng, havde svøbt sig i et sengetæppe og ventede, klamrende sig til troen på, at Henry ville komme efter hende. Jim havde sagt, at han ville prøve, men Henry havde lovet det. Hun var gammel nok til at vide, at Henry altid fik, hvad han ville have. Hun pressede sit lille ansigt tættere og tættere mod ruden, lyttede til musikken, der blev højere, og så gæsterne strømme mod parken. Vogn efter vogn ankom, hver med et læs af fine klæder, indtil hun forestillede sig, at hele grevskabet måtte være samlet nedenfor. Gennem klatreroserne kunne hun se ned i biblioteket, der ragede frem i en skarp vinkel næsten lige over for vinduet i børneværelset. Men hun fik ikke øje på hverken Jim eller Henry.

Stjernerne begyndte at komme til syne og blinke til den lille skikkelse i vindueskarmen. Langsomt blev der stille i hele huset. Alle – selv tjenestefolkene – var gået med til festlighederne i parken.

Musikken bruste højere. Ildrøde lysregn skød op og flammede hen over himlen. Det blev koldt. Hun trak sengetæppet tættere om sig og holdt den lille hvalp tættere ind til sig. Den puttede sig varmt i hendes arme og sov. I det tilstødende værelse lå Mabel, Lady Kerhills lille datter, og sov trygt.

»Det er Jims sidste aften. Jeg må sige farvel,« hviskede barnet til den bløde, hvide bylt i sine arme. »Jeg må holde mig vågen og sige farvel.«

Musikken blev svagere, himlen mørkere og hendes øjenlåg tungere. Langsomt gled barnet ned på gulvet med et suk og lagde sit brune hoved på den polstrede vinduesbænk. Diana sov.

I parken råbte fæsterne sig hæse, ivrige efter at møde deres unge herre. Efter det blændende lysshow fulgte en velkomsttale. Lady Elizabeth og Sir Charles Marjoribanks stod for det hele.

Diana og hendes far boede på en nærliggende landejendom, og Sir Charles var kommet den aften for at fejre sin gamle vens søns hjemkomst. Sir Charles var spinkel og havde en mild, vindende væremåde. Hans helbred var yderst skrøbeligt, og han levede for det meste tilbagetrukket; siden sin hustrus død, da Diana blev født, havde han sjældent bevæget sig i selskabslivet. Dianas barndom havde været næsten lige så ensom som Jims hos hans tante. Den aften glædede Sir Charles sig over at se Wynnegate-familien blive hædret. Han lagde knap nok mærke til, at Henry opførte sig hensynsløst og var ustyrlig; kun Jim og Lady Elizabeth var bekymrede. Jim lod aldrig Henry ude af syne. Med takt og omtanke dækkede han over hver eneste af Henrys fejl og førte aftenen til en vellykket afslutning med stille værdighed. Først da han trådte til side og så Henry modtage hyldesten fra grevskabet og fæsterne, gik det op for ham, hvor bitter hans stilling var. Henry kom ikke en eneste gang i tanke om det løfte, han havde givet barnet, der ventede på ham. Jim huskede det, men hans tantes bønfaldende blik og Henrys mutte trods holdt ham ved sin fætters side.

De sidste toner fra den afsluttende dans døde hen, og ballet nærmede sig sin storslåede afslutning. Mod øst begyndte en bleg stribe lys at vise sig over horisonten. Sir Charles var gået til sit værelse en halv time tidligere. Udmattet efter en lang aften fuld af bekymringer og sene festligheder glemte Lady Kerhill, at Jim rejste tidligt om morgenen, og at hun ikke ville se ham igen. Hun var gået til sit eget værelse. I den store hall sagde trætte og opstemte grupper af gæster godnat.

»Nu siger vi farvel til Jim,« råbte sir John Applegate, Dianas fætter, da den sidste vogn kørte bort.

Et halvt muntert smil gled over Jims ansigt. Så kom nogen i tanke om, at han skulle forlade England. Da han vendte sig fra døren, mødte han sin fætters faste blik, og alt det oprør, der ulmede under overfladen, brød løs. Henry Kerhill var ædru nok

til at vide, at Jim havde våget over ham hele natten og stillet sig imellem ham og vanæren. Henry lænede sig mod den høje kaminhylde og mærkede den bitre sandhed: Den unge dreng havde vist sig at være en mand med ægte karakter, og det gnavede som syre i hans feberhede sind. Han stak hænderne dybt ned i lommerne, men vaklede, da han rettede sig op. Uden et ord vendte han sig, gik hen til vindeltrappen og steg langsomt op, mens han holdt fast i egetræsrækværket. En tung dør smækkede på reposen, og Jim vidste, at han var alene.

Så var det altså slut. Kirkens tårnur mindede ham om, at klokken var fire, og at han skulle af sted klokken seks. Hans bagage var blevet sendt i forvejen dagen før. Han klædte sig hurtigt på uden at forstyrre de trætte tjenestefolk, og en halv time senere var han klar til at gå til stationen. Da han gik ned ad den brede trappe, der var flankeret af portrætter af Wynnegate-familiens forfædre, fangede en svag lyd fra korridoren, der førte væk fra reposen, hans opmærksomhed. Før han nåede at vende sig, lød en lav stemme:

»Jim – Jim!«

Det var Diana. Hun stod i den svagt oplyste korridor og tog sig fortryllende ud. Med håret skilt og strømmende væk fra den lave pande, så det indrammede det ovale ansigt og de vidt adskilte blå-sorte øjne, lignede hun Madonna-barnet i Rossettis »Bebudelsen«. Sengetæppet var svøbt tæt om hende, og hvalpen var stadig gemt nedenunder.

»Det er Di, Jim,« hviskede hun og skyndte sig hen til ham. »Jeg ventede og ventede på dig – jeg vidste, at du skulle rejse, og jeg ville sige farvel. Burrow lovede, at hun ville lade mig se dig, men hun sover tungt, og det gør Mabel også. Jeg prøvede at vække dem, men det kunne jeg ikke.« Den lille skikkelse puttede sig ind i hans arme.

Jims hjerte var fuldt, da han så på det spinkle barn i den tidlige morgengry. Skyggerne efter en urolig nat lå over hendes fintformede ansigt. Han trak hende ind i en vinduesniche, svøbte de tunge gardiner om hende og holdt hende tæt ind til sig.

»Sig noget,« lokkede hendes søde stemme. »Jeg kommer til at savne dig så meget og vente på, at du kommer tilbage. Du kommer tilbage, ikke?«

Jims eneste svar var at holde det lille hoved tæt ind til sit hjerte. I hele det store hus var hun den eneste, der havde holdt nok af ham til at sige farvel – og ønske ham god rejse på sin barnlige måde.

»Se,« fortsatte Diana og rakte armene frem, »her er noget, du kan tage med dig, så du ikke bliver ensom mere.« Hun løftede den bløde pelsklump med de blinkende øjne og den lyserøde snude.

»Di, kære Di,« hviskede Jim og strøg hendes uredte hår.

Hendes store øjne søgte alvorligt Jims ansigt for at sikre sig, at han virkelig syntes om hendes gave.

Kirkens ur slog fem. Jim sprang op og stak hunden i frakkelommen.

»Farvel, Di, og Gud velsigne dig!«

Hun klyngede sig længe tavst til ham med armene stramt om hans hals. Så sitrede hendes lille ansigt, og hun sank tilbage mellem puderne på vinduesbænken i en strøm af tårer. Jim tøvede et øjeblik, klappede så hendes kære hoved en sidste gang, skyndte sig hen til døren og var ude på landevejen. Fra et sving øverst på fællesjorden fik han et sidste glimt af det store hus. I det store hallvindue kunne han lige skimte den hvide skikkelse, der stadig sad sammenkrøbet mellem puderne.

Alle de følelser, han havde holdt tilbage de seneste dage, brød løs. Med et råb kastede Jim sig ned på den fugtige jord, og krampagtige hulk rystede hans krop. Alt havde været hans – hans hjem, hans land – og nu forlod han det uden en ven, uden en kærlig hånd eller stemme, der kunne opmuntre ham.

Pludselig mærkede han en fugtig snude puffe til hans hånd, og en blød tunge begyndte at slikke hans ansigt, som om den ville trøste ham. Den lille hvalp var faldet ud af lommen og havde kravlet op på hans skulder. Han rejste sig og samlede den bløde lille pelsklump op. Der var noget ved dens runde, bløde form, der fik ham til at le.

»Så jeg har fået mig en ven, hva'? Er det det, du prøver at fortælle mig?«

Hunden svarede med et svagt klynk og begyndte at slikke hans hånd. Jim holdt hunden tæt ind til sig og gik videre, mens drengen i ham vågnede og tog imod den nye dags løfte. Pludselig standsede han nær perronen og strøg blidt den bløde pels. Så hviskede han:

»Jeg vil kalde dig Di.«

Læs videre: Squaw-manden

Dette er den gratis smagsprøve på Squaw-manden fra Library of Alexandria.

Læs og lyt til hele bogen og over 200.000 andre med 90 dage gratis:

https://libraryofalexandria.com/da/products/the-squaw-man